

CENTENAR LEVIȚCHI

Leon Levițchi – Archive. 5.

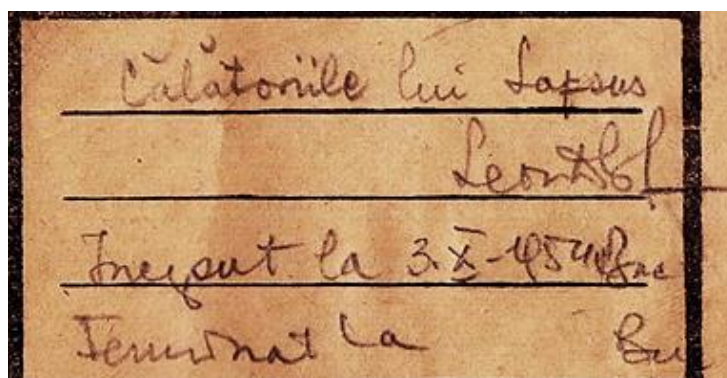
Leon D L†

Călătoriile lui Lapsus

Roman. Capitolele X și XI

1954

Ediție facsimil

Editat de
C. George Sandulescu și Lidia Vianu

CONTEMPORARY
LITERATURE **P**RESS

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2018

vineri 2 martie 2018

Comunicat de Presă

Ediție online

Contemporary Literature Press,

sub auspiciile următoarelor foruri: **Universitatea din București, The British Council, Institutul Cultural Român și Uniunea Scriitorilor din România**

Anunță publicarea volumului

CENTENAR LEVIȚCHI

Leon Levițchi – Archive (LLA)

LLA 5

Călătoriile lui Lapsus

Roman. Capitolele X și XI

1954

Ediție facsimil

ISBN 978-606-760-140-4

Editat de C. George Sandulescu și Lidia Vianu

Anul acesta se împlinesc 100 de ani bătuți pe muchie de la nașterea Profesorului de limbă și literatură engleză Leon D. Levițchi. ESTE CENTENARUL LEVIȚCHI.

*

Ce este Anglistica? Este pur și simplu absolut tot ce se leagă nu numai de limba, ci și de literatura engleză, în timp și spațiu (în timp, de la Beowulf la Harold Pinter, iar, în spațiu, de la gramatica substantivului până la lexicografie).

Ca să fii anglist adevărat, trebuie să cunoști bine nu numai literatura, ci și limba – structura limbii. Să ne gândim acum la cei care l-au precedat pe Leon D. Levițchi la conducerea științifică reală a Catedrei. Nu au fost decât trei: Dragoș Protopopescu, Ana Cartianu și Klinka – după spusele studenților, născut la Calcutta. Cum se face că niciunul dintre ei nu avea cunoștințe de structura limbii? În plus, erau toți trei specializați în porțiuni ale anglisticii: Dragoș Protopopescu – în franțuzisme, Ana Cartianu – în literatura secolului al XIX-lea, iar Klinka era un foarte bun

traducător, dar numai din română în engleză. Important este de subliniat aici că Profesorul Levițchi acoperea în detaliu întreaga arie a anglisticii în sensul german al cuvântului. Aceasta este rațiunea pentru care el singur a fost deschizător de drumuri. Iată de ce el rămâne singurul și cel mai important dintre toți.

*

Nu ușor, ba chiar cu greu, reușim în sfârșit să publicăm o serie de documente private ale remarcabilului anglist mort tânăr pentru un intelectual, la numai 70 de ani (1918-1991), chiar când pusese tocul jos – terminând ultimul dicționar pe care ajunsese să-l mai scrie.

Nu avem nevoie să facem o prezentare a Profesorului Leon Levițchi, fiu într-o serie neîntreruptă de 17 preoți. Poate am avea material de publicat de zece ori mai mult decât reușim.

Să ne ajute Dumnezeu să publicăm cât mai mult, cu scopul de a întregi complexa sa personalitate. Mulțumim din inimă familiei Levițchi pentru ajutorul dat, și urăm spor cititorilor acestor străni documente.

C. George Sandulescu

Leon Levițchi – Archive (LLA)

LLA 1	Leon D. Levițchi (1918-1991)	4 decembrie 2013	http://editura.mttlc.ro//lla-1-leon-levitchi.html
LLA 2	Ironia lui Byron. <i>Teza mea de licență.</i> 1941.	2 februarie 2018	http://editura.mttlc.ro//lla-2-ironia-byron-teza-licenta.html
LLA 3	O întâmplare cu țigani 1955	16 februarie 2018	http://editura.mttlc.ro//lla-3-o-intamplare-cu-tigani.html
LLA 4	Chemarea Nordului 1937	23 februarie 2018	http://editura.mttlc.ro//lla-4-chemarea-nordului.html
LLA 5	Călătoriile lui Lapsus 1954	2 martie 2018	http://editura.mttlc.ro//lla-5-lapsus.html

CENTENAR LEVIȚCHI

Leon Levițchi – Archive. 5.

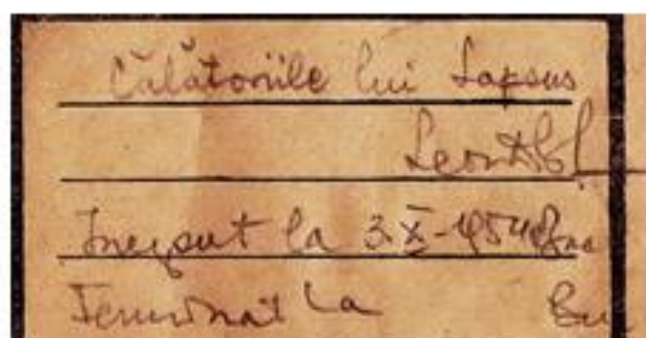
Leon D L†

Călătoriile lui Lapsus

Roman. Capitolele X și XI

1954

Ediție facsimil

Editat de

C. George Sandulescu și Lidia Vianu

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2018

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS

The online Publishing House of the University of Bucharest

Editura pentru studiul limbii engleze prin literatură

Lidia Vianu
Director

C. George Săndulescu
Executive Advisor

ISBN 978-606-760-140-4

© L. Levițchi

Copertă, redactare și tehnoredactare
Lidia Vianu

Postare: Cristian Vîjea

Imaginea de pe copertă: Leon Levițchi. Titlul, olograf.

Contemporary Literature Press

Bucharest University
The Online Literature Publishing House
of the University of Bucharest

**A Manual for the Advanced Study of *Finnegans Wake*
in One Hundred and Thirty Volumes**

Totalling 31,802 pages

by C. George Sandulescu and Lidia Vianu

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

You can download our books for free,
including the full text of *Finnegans Wake* line-numbered, at
<http://editura.mttlc.ro/>, <http://sandulescu.perso.monaco.mc/>

Holograph list of the
40 languages
used by James Joyce
in writing *Finnegans Wake*

Director
Lidia Vianu

Executive Advisor
C. George Sandulescu

CENTENAR LEVIȚCHI

Leon Levițchi – Archive. 5

Călătoriile lui Lapsus

Roman. Capitolele X și XI

1954

Ediție facsimil

Editat de

C. George Sandulescu

și

Lidia Vianu

CONTEMPORARY
LITERATURE **P**RESS

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2018

Leon Levițchi – Archive. 5

Călătoriile lui Lapsus

1954

1

Călătoriile lui Lapsus. Leon D L†

Început la 3.X.1954 Buc.

Terminat la _____ Buc.

Roman. Capitolele X, XI

Descriere Manuscris

Caiet liniat, dimensiunea 15/21 cm.

Marca "Librăria noastră". "Steaua roșie". 0,96 lei. Stema RPR.

Coperta îngălbenită, subțire.

Titlul scris cu creion negru, semnat, având data începutului și loc liber pentru data încheierii.

Începe cu pagina 72, capitolul X. Are 102 pagini scrise . Se oprește la pagina 102, capitolul XII.

La început sunt două coli albe, una scrisă de mână, alta dactilografiată, fără directă legătură cu textul.

Scris pe ambele părți ale colii.

Scris foarte apăsător, cu creion negru.

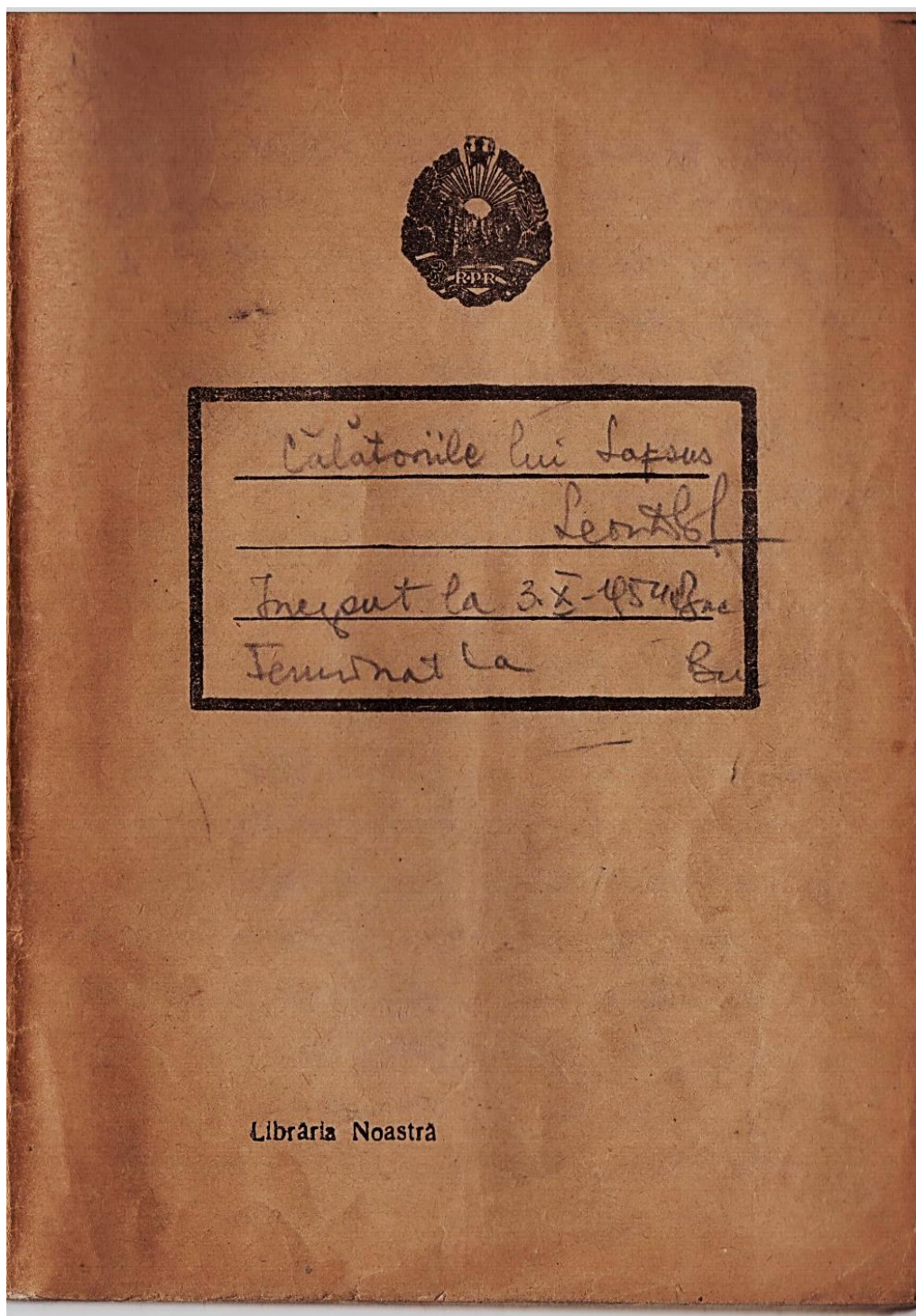

Leon Levițchi – Archive. 5

Călătoriile lui Lapsus

1954

2

Librăria Noastră

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2018

72

x

Lumea se ridicase de la masă ; pokerul și dansul reîncepuseră . Scutit de prezența vecinilor , am scos cartea poștală din buzunar și am început să-i scriu mătusoii Caliope , înconjurat de tăciturile și resturile de mâncare și băutură pe care blata servitoare nu prididea să le strângă .

"Damen-Tango" ! amintă ~~debutul~~ cinera .

Domnișoara Miella stătu o clipă la ușa nehotărâtă , se uita ^{împreună} cu coada ochiului înclipeindu-și că n-o văd , apoi se desprinsă de grup cu pași hotărâți .

"Dansezi" ? mă întrebă ea înbucșor .

"Nu . Nu dansez ."

Făcu ochii mari și se lăsă pe scaunul de alături.

"Nu-ți place dansul?"

"Nu", am răspuns fără s-o privesc, înșirind stiloul împrumutat de la Humanitas. "Dumneavoastră vă place?"

Lădu fumeător din cap; în ochi i se aprinseră ~~lumini~~ luminițe pităietoare și una din bucle negre atinse cartea postală.

"De ce vă place?" am întrebat.

"Un răgaz miei drofute îndepărtate?" mă ispiți ea.

"U-am miei un fel de "drofută" — i-am scris mătusii Caliope. A fost primul moment de răgaz de când am venit la București."

"Atunci te-am deranjat — iartă-mă", spuse ea, dînd să se scoale.

"Nu vă rog, tocmai am terminat. Uitați-vă, mi-am pus și semnătura."

Am observat că o interesează mai

73

mult titlul deit semnătura, și atunci i-am
arătat cu degetul: "Aici, domnișoară, la
sfârșitul textului, Varile-^{Varile} Dumbavă, așa mă
cheamă."

"Scrii foarte frumos", observă ea.

"Vă referiți la conținut sau la formă?"

"La formă - litere rotunde, ca niște
măști. S-ar zice că ești pictor."

"Nu, nu sînt pictor."

"Atunci sculptor?"

"Nu."

"Matematician?"

"Nu."

"~~Se~~ ^{Esti} ruda cu dirigorul Dumbavă?"

"Foarte îndepărtată - neam de pe Adam."

"Nici n-am auzit de el."

"U-ai auzit de dirigorul Dumbavă?" se
miră ea. "Și totuși, ai auzit de Georgi ..."

"Chances," am completat.

"Da," zice ea, "de un poet englez

Din secolul al XIV-lea ... Aha! Știu! Ești profesor."

"Ce vă faceți să credeți asta? Marea mea ignoranță? Nu, nu sînt profesor. Să vă scutesc de întrebări. Pînă cînd n-am fost nimic; de cînd încoace sînt însoțitor comercial. Împreună cu Petrică."

"Înțeleg", spuse ca gînditor, surîs slab și scoase o țigaretă: "Doamnă" dintr-o poșetă mică de culoare violetie."

Pentru a treia oară în seara aceea am încercat să aprind un chibrit; pentru a treia oară, chibriturile s-au risipit pe jos.

"Asta-i prea de tot!" am exclamat, strîngînd bețele și punînd cutia pe masă.

"Are Doamnă etichete", îmi explică ea, rîzînd, întorcînd cutia pe o față și pe alta și aprînzîndu-și singură țigaretă.

74

"De ce nu vă duceți să dansați? Am înțeles că vă place mult dansul - n-are vrea să vă lipsiți de o plăcere."

"Și fumatul e una din plăcerile mele. Sau te supăr cu prezența mea?" mă întrebă ea cu o rochetărie dușmănoasă în felul cum își fusesse rocea.

"Ar fi gata să renunți la propria mea plăcere - aceea de a sta de vorbă cu dumea-voastră - dacă ar ști că plăcerea de a dansa ar putea să vă facă să renunțați la plăcerea de a fuma. Cred că, într-un fel sau altul, vă ierarhizați plăcerile. Căci vedeți în ele ~~un scop suprem al existenței!~~

"Ești ~~neastigat~~ răutacios," răspunsul ei, ~~întinzându-se lung la câteva motive gra-~~
~~tuase de fum.~~ "N-are fi deus asta din caligrafia duminicăle."

~~"Nu sunt răutacios," am răspuns.~~

~~"Și într-adevăr, senșul meu nu trădează~~

neapărat răutate. Că sunt neșteptat?
Poate – depinde însă de cel care folosește
adjectivul. Scrizul meu trădează însă
alte lucruri pentru grafolog; de pildă,
punctul situat foarte sus deasupra
lui i arată că trăiesc cu capul în
norii, iar bucla literei t, că
sunt un om obișnuit să călce în
străchini.”
”Cum ai spus?”
”Vă pricepeți la grafologie?”
”Daream,” spuse ea, studiind cartea
postală între Souă notocoale de fum,
unul ~~mal~~ cu bună știință ^{incorect} ~~agresiv~~,
celălalt cu bună știință ^{agresiv} ~~agresiv~~.
”~~Mal~~ răutăcios!”
”Si, totuși, ești răutăcios și supă
seris,” își sprijini ea spusele științifice.

75

"Punctul de deasupra lui i, așezat foarte sus, arată asta ~~este~~ clar."

Plăcerea pe care mi-o făcea ~~scrierea~~ expertiza grafologică, întâlni împotrivirea încăpăținată a propriilor mele cunoștințe de grafologie, spicuite ^{de} cîndva prin cărți.

"Nu vă supărați, Indue," am între-rup-t-o eu, "stiam că punctul de deasupra lui i, așezat foarte sus, arată că autorul lui e un om obisnuit să calce în străchini."

"Te pricepi la grafologie?" mă întrebă ea, renunțînd năpraznic la caracterizarea datătoare de fieri.

~~"Precum dacă aucti un text..."~~

"Putin."

"Serios? Ia' stai," făcu ea, scutînd ~~o~~ o scrisoare împăturită cu grijă în poșetă. "Spune-mi ceva despre caracterul persoanei care a scris asta."

Își trase scaunul foarte aproape
de al meu și desfăcu scrisoarea pe
masă sa pe o hartă.

"V-am prevenit," au comentat
eu. "Nu mă pricep decât pentru.
Restul ar putea fi fantazie."

"Hai, lasă modestia. Spune."

"Lăi", începui eu, "bărbatul care
a scris reținerile astea e în primul
rând sărac..."

"Da' de unde!" exclamă bruneta,
amuzată.

"Dăți-mi voie. Am vrut să spun
că e sărac cu dișul - Orpă mine asta
e adevărată sărăcie. Să vă explic.

Serie otova, nu folosește paragrafe
și întrebuintează multe citate ca să
arate că e destept. E ca o femeie
care se rujează pentru că știe că
e urâtă. Totuși... Sărutul..." Dădmi

75

eu din cap.

"De ce-l compătimești?"

"Pentru că e îndrăgostit și nu crede în răsplată - dovadă rîndurile cu tendință de roborire la capătul paginii. Există totuși semne că o să-i treacă pentru că nu e perseverent - dovadă literele scrise la întâmplare, unele legate între ele, altele desprinse. Ce să mai spun? Cel mult, în rezumat: ~~vă jucați cu el ca pisica în șoarecele~~, dar decumdata el e un fel de șoarece și dumneavoastră un fel de pisică. Nu-i așa că nu-l înbiți decât cel mult prin autosugestie?"

Domnișoara Miclea dădu capul pe spate și rîse bogat.

"Eu iubesc pe toată lumea și pe nimănui în mod special, domnule."

La auzul acestor vorbe, am simțit un junghi; și i-am răspuns înrîncenat:

"Vă-nteleg perfect, domnișoară, și eu iubesc pe toată lumea. Cîndva, justificam astfel această dragoste: trebuie să-i iubim pe unii pentru că sînt deștepti și ^{se chină să înțeleagă} ~~și~~ ^{înțeleagă} lucruri pe dinafară; pe alții, pentru că sînt proști și-și închipuie că sînt deștepti; pe cei frumoși pentru că de obicei sînt proști și pe cei urți pentru că ar dori să fie frumoși. Tu sînt tot atitea motive pentru o dragoste împănată cu compătimitate?"

Mă privi cu căntătura unui negutător ~~de~~ care-și poate îngădui luxul de a cumpăra orice fel de marfă - chiar din cele nefolosite - și comută:

"Astăzi ți-ai mai schimbat concepția?"

"Da, dar sînt obligat să țin seama de..."

77

Vai de

"Eu nu am concepții, didae. Mi-am schimbat însă păreră ; pentru că zice Emerson - și-mi pare bine că pot cita : vai de filosoful care gândește azi tot așa cum a gândit și ieri ! Cu ~~socotesc~~^{adaptsul} că nu sînt filosof, dar socotesc că filosofi nu sînt singurii care au dreptul să judece."

"Foarte bine", mă întrebă ea. "Ce păreră ai acum despre dragoste?"

"Am mai multe păreră și toate contradictorii", am răspuns, ducînd la gură un pahar de vin umplut probabil de ciucova într-un moment de absență. Eram ~~debutat~~ ametit și curajos. Firește, i-am spus verzi și uscate, cu mulțumirea lăuntrică de a fi urmărit cu atenție, ducînd disenta în așa fel încît să pot încheia :

78

Nu-l vedeam, dar îl simțeam; pentru că
fiecare om își are aburul lui, fantezia
pe al ei, bărbatul pe al său - și după
ce se întâlnesc ochii, se întâlnesc și
aburii și apoi se nasc împărățiile. Avea
mîna grasă, dar carnea mi era
soflesită, iar permițele palmei și
ale degetelor m-au făcut să-mi trece
fără voie mîna la față ca
peste față ca să-mi dau stama că
nu eram destul de proaspăt bărbierit.
"Ei?" făcu ea. ~~ceasta~~.
Nerăbdarea de a afla lucruri vechi
sau noi despre sine, dorința de a
fi ~~mult~~ măgulită sau înfruntată,
tremurul ușor al buzelor, mi-au fost
eli mai buni sfătuitori.
Am privit mîna încordată, cu
atenție exasperantă, apoi am dat
din cap, vădit molorit la chip.

"Nu. Tentati-mă, nu pot."
Tânărul limfatic se apropie în
acea clipă ca s-o invite la dans
iar domnișoara Mirela îl refuză
~~apropo~~ nu fără oarecare
răscălă în glas.
"Nu poți sîti nimic?" se încurajă
ea.
"Dimpotrivă - am citit tot. Palma
dimineara e mai ușor de
deschis de cît sezoarea de adineori.
Dar e atât de dureros... Atît de
tînără..."
"Ce vrei să spui?" întrebă ea,
rîzînd nervos. "Nu cumva mai am
puțin de trăit?"
"Nu, fîti pe pace, dudue. O să
trăiti mult și bine - linia vieții e
clar conturată și înconjurată
tot muntele lumii. Mă gîndeam

79

la altceva. Dar - nu, zău, mai bine să schimbăm subiectul."

"Nu, te rog!" stărnii ea ~~cu o intonație~~ metalică.

"Bine", am încuviințat eu cu jurnătate de gură, "numai să nu-mi luați în mine de rău."

"Firește că nu!" ~~spuse ea zâmbind~~

"Păi - aveți atâtea patrate, stelute și cruci în palma dumneavoastră înțit e sigur că sunteți și veți fi nefericită."

"Nefericită?" exclamă ea. "Slavă Domnului, nu-mi lipsește nimic."

"Tocmai de aceea, dudue. Aveți de toate - asta e și tragedia dumneavoastră, după cum se vede și din lipsa bățaturilor și din ~~prezența~~ unghiilor lungi."

"Nu cumva ești socialist?" mă privi ea bănuitor, cu răsufletarea înțetăiată.

"Nu, dar iubesc oamenii ca și
dumneavoastră, cum v-am spus, și-mi
pare rău când văd că un semen al
meu e nefericit. Mai ales atunci când
își ~~aruncă~~ ~~propria~~ se cultivă singur
nefericirea. De parcă n-ar fi și așa
destulă durere în lume!"

"Nu mai spune!" se indignă ea.
"Îți închipui că fericirea ~~este~~ ~~mai~~
adevărată este numai fericirea du-
nitale! Să trăiești într-un sat
retras de lume, vesnic cu nasul
în cărți sau caiete, să vii
rit e zina de mare, să faci
dragoste platonică cu fata nota-
reșă din satul vecin, să fugi
de societate și de datorile pe care
le ai față de ea pentru că în
definitiv ea te hrănește și te îm-
bracă, să faci dragoste platonică

80

cu fata notarului din satul vecin ..."

Se opri brusc, îmbujorată; o luase
gura pe dinainte.

Hommiculus ^{se apropie de noi} însoțit de un vlăjgar
ros care, fiindu-mi prezentat, mi
întinse trei degete umede și fără
vlagă.

"Ascultă, Sultânico," spuse vlăjgarul
balăbăindu-se ușor, "ne-a cutare zice
că m-am îmbătat. Nu sînt beat de
loc!" ~~Assad~~

"Demonstrează!" se încăpățîna Ho-
municulus.

"Să te faci un dans, Sultânico,"
propuse el demonstrativ.

~~Domnișoara Miclea era însă pre-
gătită.~~

~~"Dacă poți pronunța corect:~~
~~Yhsa-lah! Capra, ca piatra, piatra~~
~~ea~~

~~"Itai neserios", face Homunculus.~~
"Bine, ^{chitule} spusese ea, "dacă ~~poate~~ mai
întâi ai să pronunți corect: capra
sare piatra, piatra crapă în patru,
crapă capul caprei mele cum a
crăpat și piatra în patru."
Vlăjganul încercă, se-ncurcă, cum
să i se scrie cuvintele, limba i se
împletici din nou, ne făcu pe toți
trei neseriosi și după alte iteva
eforturi se așeză pe scaun lângă
mine. Homunculus folosi prilejul și
o trase pe domnișoara Niclaa înspre
grupurile de dansatori.
"Nu te-am mai văzut pe aici,"
observă vlăjganul cîșetîndu-mă cu
o atenție mult prea încumtată
pentru a fi măgulitoare. "Capra
sare piatra, piatra crapă piatra..."
~~"Am mai fost pe aici", am~~

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2018

81

~~Răspuns într-un fel de cură slab.~~
Da - nu te-am mai văzut pe aici."
"N-am mai fost pe aici", am răspuns-
slab.
"Hai să bem", spuse el, ~~luna~~ îm-
plînd două pahare, la întîmplare.
"Multumesc, am bătut destul".
"Ce face? Nu cumva vrei să-mi faci
morocă? ~~în felul diplomatic~~ Capra
crapă piatra, piatra sare capra ... nu
te supăra. Așa sînt eu, nu mă
cîmști încă. ^{sînt un misto!} Hai să ciocnim. Ex!"
Am ciocnit, apoi am bătut "ex".
"Capra crapă în sapte ... A dracului
măiere, domnule! O cîmști?"
"Nu - azi am făcut cîmștită."
"N-ai mai fost pe aici?"
"N-am mai fost."
"E dată dracului, mă-ntelegi?
Sînt singurul băiat de-aici care

nu-i trage clopotele."

"Iertati-mă, nu cunosc expresia.
Eu sînt de la țară."

Vlăjganul rîse mai întîi cu grijă,
apoi gîlgi într-un hohot, ca ~~ap~~
vîntul dintr-o sticlă răsturnată.

"Nu știu ce-nseamnă a trage clopo-
tele?"

"Ba, știu, dar..."

Rîse din nou, se domoli, apoi mă
lămurii:

"Înseamnă a face cîte ceva. ~~ar~~
E într-un limbaj mai colorat, mă-
ntelegi. Sper că nu ții prea mult
la etichetă - sau ești gomos?"

"Nu știu ce-nseamnă 'gomos', dar
ved că nu sînt. Eu sînt de la
țară."

"De la țară?" făcu el mirat.

"De la țară. N-am mai fost la

82

București."

"I-ha! Iar eu n-am ieșit din București. Adică, de ce să te mint — cunosc cartierele foarte bine și mi închipui că provincia e tot un fel de cartier. De-acolo am și învățat să vorbesc mai colorat. Am și câteva gagici..."

"Ce aveți?"

"Gagici — adică cum să-ți spun — uite cum e Sultănică pentru Petrică. ~~Interă în limbaj politic~~ Amantă, domnule, amantă e cuvântul. De ce să nu le spunem lucrurilor pe nume? Hai să trăești."

Gustă din vin, pleacă ca un cunosător, satisfăcut cu toate că e năzuros, apoi discret:

"O să te duc într-o zi la mahala, dacă vrei. Mai stai la București? ~~Soț sau~~ ~~soț sau~~ numărl meu de telefon."

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

Imi întinse o carte de vizită pe care scria:

Dumitru Diaconescu, contabil expert.
"Lucrați la domnul Otobiciu?"
am întrebât eu.

"Și eu el", răspunse ~~scut~~ râzând.
"Am două shijbe - e mai
comod într-un fel. Dacă-mi mărește
mă să salariul, o să rămân numai
la domnealui - are ~~oare~~ nevoie de
mine, mă-ntelegi. Il cunoști?"

"Nu, nu-l cunosc."

"Acum trebuie să pise și el. Așa
face totdeauna, - vine ~~la ora~~
la ore mici, e foarte ocupat. E
domnăsprezece și jumătate", adăugă
el scutind ceasul din jiletă.

Într-adevăr, nu trecu mult și
~~Domnăsprezece~~ noul meu patron își
făcu apariția.

83

Era un bărbat din cale afară de
 gras, ^{chel} ~~cu o~~ ^{notabil} ~~față~~ în cap presărat
 pe alocuirea cu gurgue care-l făceau
 să aducă o tuberclelă. Avea un mers
 legănat și ghețe cu sărituri; purta o
 haină ~~de~~ ^{gri} ~~cu~~ ^{un ceot de cravată neagră} și pantaloni cadri-
 lati, zîmbea ^{afabil} ca o lună plină tuturoo.
 și nimăimii în chip deosebit, și din
 cînd în cînd se ștergea de sudoare cu
 o batistă albă aplicînd-o pe față,
 frunte și chelie, în felul în care
 văzusem cîndva că ~~trebaluia~~ ^{trebaluia} ~~cu~~ ^{cu} tamponul
 notarul cînd făcea cite un purcoi.
 "toblen."
 "dumbravă."
 Apoi trece mai departe, simți o
 pereche de dansatori.
 Intră grăbit, dădu mîna în dreapta
 și în stînga, simți o pereche de
 dansatori și strîni coada lui lufă

d. 22 / 14.5

sau, Ciang se uimirea că se auzea
un șelălaș, fiores și tipete feminine
de simpatie, dădu mîna și cu mine
recomandîndu-se "otobîcu" fără ca
eu să mai am timp să spun cum
mă cheamă, apoi se așeză la o masă
a "bătrînilor", își prinse un servetel de
gît și se nfruptă din bunătățile servite
chiar de doamna otobîcu.

O umbră Margareta neorandivă se
prelinse pe podea; ~~nu~~ ~~nu~~ ~~nu~~
nu gresisem. Eusapia era fată.

"H-ai păit prea mult, Vasilică?"
mă-ntrebă ea protector, în timp ce
domnul Diaconescu umplea trei
pahare.

"Nu le-a minărat," răspunse
el pentru mine. "Stai jos, Eusapia".
Eusapia refuză; în schimb stăruie:
"Să nu-ți faciă rău vinul - ~~nu~~

84

chiar dacă ai ficatul sănătos."

"Da- am ficatul sănătos și operație de apendicită mi-am făcut."

"Foarte bine," ~~Heavenly~~ spusese ea. "Când ți-ai făcut-o?"

"Acum un an, în somn."

"Cum?"

"În somn, adică în vis."

Domnul Diaconescu izbucni în râs și-mi dădu un ghiont zdravăn ca unul care apreciază glumele proaste.

Eusapia se simți ofensată, pufni și ne-ntoarse spatele. Am vrut să mă scot ca să-i explic, dar olăgămul nu-mi dădu voie.

"Ți te-ai operat de apendicită în somn?" rîse el din nou.

"Serios - n-am ghinit. Am avut un vis foarte real, dacă pot să spun așa. De atunci, n-am mai simțit

nici un fel de durere."

El surprinse un rîs convulsiv și se jură că-i place gluma, că i-a devenit simpatie și că dacă ar fi în locul meu s-ar face vindecător de nebuni.

... Pe urmă toate au început să se aburească, așa cum se aburește stila unei lămpi cu gaz. Unii au ^{prins} ~~început~~ să se chircască, alții să se buhăiască; cristalele și aparatul de radio și sandelabrele au încins o rîrbă înfrîntă, iar singurul punct de rezim în tot ~~acesta~~ vîlmășagul acesta de culori, lumini, sunete, chipuri și haine, erau picioarele mele, grele ca niște obezii.

Și cu toate că a doua zi Homunculus mi-a povestit multe și mărunte - pasă-ni-te, ^{el} avusese

85

grijă să nu treacă măsura - , eu însumi
n-am putut să-mi aduc aminte decât
de foarte puține. Printre altele, știam
că Homunculus e miniat Dunăre
pentru că în timpul dansului Domnișoa-
ra Miclea și-a exprimat ostentativ
"interesul" pe care mi-l purta; că
logodnica lui Homunculus ne-a fost
^{pe amândoi} ~~sa~~ domim la ei; și că la ~~sportul~~
plecarea celorlalți musafiri a trebuit
să ~~se~~ împrumut umbrela lui Bărgăune
Domnișoarei Miclea ~~plotece~~ afară
~~se așternuse iar pe ploaie ca aceea~~
ploaia cu bășici.

1728

XI

O pendulă îndepărtată ^{de iatacul nostru} bătuse ceasurile nouă când ne-am desteptat
• amândoi; dar hominulus se întoarse
pe cealaltă parte și adormi din nou,
în timp ce eu, ca omul în casa
altuia, pas să mai închid ochii.
~~Am închis de~~ ^{Am închis de} ~~Uitase~~ ^{Uitase} jocușe de soare
răsăteau prin perdelele albe și în-
florite măiestrit. Voiam să știu unde
se opresc și le-am răzut hucărind
ușor peste perdele în mii de culori
ale unor păsări de pe un uriaș
covor persan. Alte păsări rămăseseră
însă în umbră; iar altele se

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2018

87

pierdeau, strivite, sub pantofii năno, ~~peste~~ scoși ca din cutie, ai lui Homunculus.

Fără voce, m-am tras din ~~pătură~~ ^{pleștă} și mi-am privit propriii pantofi. ~~Eu~~ Eram și ei lustruiți de-ți luau vederea... Biată servitoare, avușese ea grijă. Dar cum în astfel de împrejurări comparațiile se țin lant, gândul m-a dus la aceiași pantofi și la lipsa lor de hain ~~de~~ în ajun.

Îmi părea rău că n-au fost la înaltime, după cum îmi părea rău că nu eram proaspăt bărbierit. Fără îndoială, pentru că așa cerea buna societate. Atunci de ce?

~~La lipsa așea~~ Chipul ademenitor al domnișoarei Măia apăsă înăuntrul alor mele ca un răspuns și ca un reproș. Nu cumva mă robise? M-am

78
judecat cu strânsnicie și ~~amănunțit~~
mi-am dat seama că judec împrăștiat
dar sunt într-un singur fel. Ce diavol
mă împinsese să-i fac ~~o~~ adevărată ~~o~~
~~o~~ făgăduință de dragoste, oferindu-i
umbrela lui bărbane - poate ca un
pretext de revedere mai târziu?
Nu eram încă ajuns de mintos ca
să știu că dragostea, pe lângă că e
năbădăroasă, face din rețevile secrete
de împărați și epoci dintr-o biată
strângere de mână?
Și totuși... Nu i-a spus ea răs-
picat lui Homunculus că nu-i sunt
indiferent, adică mă iubeste? Sau
a fost un nou renghit al lui Ho-
munculus?
Da, Homunculus avea ~~cheia~~ mis-
terului; și cum bărbatii nu sunt
niciodată mai puțin curioși decât

88

femeile, cel puțin atunci când e vorba de-ale inimii, mi-am luat inima în dinți și l-am zgâlțâit cu rădijle.

Din nefericire, n-a fost chip să aduc vorba despre păsurile mele, pentru că omul a reactionat într-un fel cu totul neasteptat:

"Cît e ceasul?" mă întreabă el, frecându-se la ochi.

"Trecut de nouă."

"Nu se poate!" exclamă Homunculul de parcă i-ar fi povestit o minune cu stafii.

"N-ai auzit și tu, cum a bătut ceasul adineauri? Că doar te-ai deșteptat."

"M-am deșteptat? Ai visat!" comentă el posac. Apoi așvârlindu-se din pat de parcă l-ar fi aruncat învela cu lopata: "La unsprezece

sîntem așteptați de tata soare și
pînă atunci mă așteaptă o sută
de treburi și șaptesprezece mii de
telefoane."

"De ce nu te faci atunci centrală
telefonică? Cred să mi-ai da cu
plăcere un fir ca să vorbească din
înd în înd cu domnișoara Miclea,"
am încrecat eu să mă dau în
vorbă.

"Te-a apucat logoreia, Lapsus.
Îmbracă-te și du-te deți ia
costumul ~~de~~ din oraș."

"Singular? Mă rătăcesc precis!"

Îmi aruncă o căutătură de
bazilisc, ridică din umeri, apoi găsi
soluția:

"~~Eu~~ O s-o rog pe Rozinica să
te conducă. La unsprezece fix ne
întîlnim la birou."

29

"Care birou?"

Iar mă privea nimicitor.

"Fundăturii 12. Etajul III, apartamentul 6." După care mă lăsă în plata Domnului.

Rozinica a fost foarte drăguță cu mine, iar eu am ascultat-o cu răbdare îngerească. A luat de la început toată povestea cu doctorul și a împănă-o cu episoade noi, după părerea mea în bună parte născocite pentru a mă convinge - nu știu de ce anume.

După ce am ridicat costumul și m-am gătit eu el la insistențele rozinichii care spunea că nu se face să îmblu dimineata în haine de seară, ne-a condus pînă la biroul Domnului Otobiciu. La intrarea în bloc ne-am despărțit.

După ce ne-am mulțumit reciproc -

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2018

Călătoriile lui Lapsus

1954

36

ea mie pentru că i-am făgăduit
vag să voi încerca s-o ajut în
~~problema ei~~ cumplită. Ei
idilă și eu ei pentru că m-a condus,
ne-am strâns mâna și am plecat core
încotro. Eu m-a răbdător însă
inimă. ^{M-au ratat} Vi au întrebat-o discret:
"Domnișor! Micla ține la
Petrică?"

"Da de unde!" rîse ea amuzată.
~~Alina~~ "E prea mic ~~de~~ pentru ea ...
A propoz, mi se pare că v-ați cam
dat tîrcoale aseară ... Ți place, spune
~~mi~~ drept?"

"Place," am răspuns slab, cătind
în jos / înspre ~~apfel~~ înaintea sa
~~pădurea~~ răfurile grozav de văesuite
ale pantofilor.

"Bravo!" bătut ea din palme.

"Ei, ~~îndă~~ ~~o~~ să te răpisești, te

~~după~~ ~~ce~~

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2018

90

Duci înțins la tăurel ~~și~~ și faci cum
ți-am spus."

"Nu pricep. Nu sînt greu de cap,
dar..."

"Păi, domnișoara Miclea e ^{fată} dornică-
cine ~~nu~~ nu știe asta? De vreo iteva
luni a prins și ea ceva și..."

"Iar nu pricep," am întrerupt-o,
bănitor.

"Nu e nimic prea grav - se
vindecă destul de ușor," zîmbi ea
afabil.

Principind în sfîrșit, m-am aplicat
puțin înainte, apoi înapoi, și cum
tăurel din spate atîna mai greu,
m-am răsucit în călele și am
zbughit-o pe fel de fel de scări.

La etajul cinci am luat ascensorul
și am roborît pînă la etajul trei
înd, după iteva săutări nerodnice,

ca niste sirene si pîclă
m-am ~~af~~ aflat față și cu apartamentul
sare. ^{cameră}
Prima ~~încăpere~~ ~~în care am intrat~~
era, ~~cu încredință,~~ ~~cu încredință,~~ o cameră
de tortură. Printr-un fel de pîclă
pe care, ca nefumător, o puteai tăia
cu sabia, se puteau deslusi ^{neamărate} ~~chipuri~~
femeiești, ~~într-o parte~~ pe jumătate în-
trebătoare la vedea mea, pe jumă-
tate atente la maldăre de hîrtii
de ~~masă~~ unde ~~am~~ degete nevăzute
copiau la mașină răpăind ca
grindina pe niste acoperisuri de
tablă. Femeile, de diferite vârste și
mărimi, însă toate halucinate de
propriul lor ritm de muncă, iz-
buteau totuși să și vorbească între
ele, cea m-a nimit plote măsură
și m-a făcut să mă întreb dacă
mă cunoaștea și îngustă

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2018

91

pe mine eu am al șaselea simț - acela
de a face sumedenie de treburi deodată.

Uimirea mea se preschimbă în convingere
înd, văzând că nu mă mișc în nici o
parte, una din dactilografe - mai ~~tar~~
acotării decât celelalte - izbuti să mă
întrebe, fără să-și întrerupă conversa
ția cu o colegă, dacă ~~are~~ dorul să
vorbească cu cineva.

I-am explicat și a dispărut
printr-o ușă de sticlă care aducea
mai mult a fereastră, în timp ce eu
mă miram că mașina de scris lăsată
de pripas nu lucrează singură mai
departe.

"Domnul Director se surză că nu
vă poate primi - are la nesperere
o sedință," fu solia ei.

"Lăi, e nesperere fără cinci,"
am ~~ar~~ arătat eu spre un

deșteptător. "În i-ati spus că
mă cheamă Vasile Dumbrovă?"
"Ba da, domnule," ~~mi~~ răspunse
ca scutindu-mă atent. "Mi-a spus
că nu ^{va umorise} ~~va~~ ^{amuse} ~~amuse~~.
Sunt prietenul lui Petrică Mi-
halea, voiajor comercial. Și eu
trebuie să fiu de față la sedință."
Dactilografa nu mai avu
timp să se deranjeze a doua oară,
când ușa din spatele meu se deschise
violent și, ca aruncat din prastie,
Homunculus poposi lângă mine.
"Hai," făcu el, ducându-mă seoprit
până la ușa de sticlă și dincolo de
ea printr-o altă cameră apoi ~~printr-o~~
scutindu-mă printr-o altă ușa
în ceea ce, hotărât, era biroul
domnului Otobien pentru că la o
masă de mahon se afla domnul
Otobien însuși, ~~pe~~ pe ~~la~~ masă

19.XI-54 92

era ambust și pe pereti câteva tablo-
uri înfățișându-l pe patronul meu
~~probabil la diferite~~ în diferite ~~poziții~~
poziții și la ~~varste~~ diferite vârste, ~~foarte~~
foarte apropiate între ele. ~~Unul~~
~~Vocea mea~~ "Dumnealui este...?" îl
întreabă el pe Homunculus dar întindu-se
la mine. "Ședeti."
"Da", răspunse prietenul meu.
"Dămile Dumbrova", am completat eu
dând din cap. "De altfel, ^{v-am fost prezen-}
^{tați} ~~se-am cunoscut~~
aslară, în casa dumneavoastră."
Domnul Otobiciu surise ^{trist} slab, aburim
minte ochelari, îi sterse tacticos cu o
bucătică de catifea galbenă, și-i po-
trivi pe nas, apoi mă privi pe
deasupra lui.
"Tinere, nu trebuie să te miri. Am
de făcut atâtea încît nu pot să le
tiu minte pe toate. Cred că o sută

de numere de telefon învățate pe
din afară nu e puțin lucru..."

"Dar eu nu sînt un număr de
telefon", am observat el, zîmbind,
mai mult în șoaptă.

"Ești îndrăgăstiat, tinere," spuse
el, mai mult amuzat decît zîmbind.

"Nu e," făcu Homunculus. "E
rușinos - dar răbufnește cîteodată,
asa, netam-nesam."

"Da?" îl întrebă patronul meu.

"Lăsat. Tinere, o anumită îndrăg-
ăleală e foarte necesară în meseria
noastră. ~~De~~ Descurăcet, ești?"

Îmi se adresa mie, dar îi răspunse
Homunculus.

"Este - de aceea și l-am ales
pe el."

După care domnul Otobiciu, pentru
a-mi arăta rit de descurăcet a...

93

foarte în propria-i tinerețe, ne-a povestit
cum pe vremea când era băiat de
prăvălie l-a bătut ^{un} pe ~~patron~~ jupin
pentru că nu i-a ~~dat~~ făcut
niste rețineri din leafă pentru că zicea
el, patronul, micul - el, domnul
Otobescu - l-ar fi sfeterisit, iar el, adică
domnul Otobescu nu voia să recunoască
în ruștul capului.

"Cinstea este sufletul comerțului,"
încheie domnul Otobescu sau, mai corect,
începu; fiindcă ne mai dădu citava
pilde.

Apăsă apoi pe un buton și domnul
diaconescu, de parcă ar fi stat la
ușă tot timpul, intra înainte ca
patronul nostru să-și ridice degetul.

Contabilul se înclină ușor și se
așeză lângă patron, dar când lini
întâlni privirea, buzele lui doar că

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2018

n-au molfăit ca să spună iar:
"A dracului femeie, domnule."
"Reclama este sufletul conștientului,"
repluă domnul Otobiciu. "În una din
lucrările sale, Dostoievski..."
"Tolstoi," sugeră domnul Diaconescu.
"Da, Tolstoi spunea că faima mureș
scutur e ca un bulgăre de zăpadă pe care-l
tot dai de-a dura prin zăpadă până
rind crește, crește, crește și devine cocea-
nita vâlătucului. Dar, mă rog frumos:
cine l-a tăvălit prin zăpadă? Auzi?"
Mă privi atât de insistent, încât
m-am simțit obligat să răspund.
"Copiii." se o. zîmbi;
Drăgășorul domnului Otobiciu se
desprinsese de celelalte degete care
băteau tarapanaua înțetară cu
bătutul tarapanalei, se opri puțin

asupra lui Homunculus, apoi, ~~multumit~~
de muntenia acestuia, descrie o ~~subă~~
~~stă~~ în traiectorie al cărei capăt era
contabilul.

"Reclama," făcu domnul Diaconescu.
"Reclama," întări domnul Otobiciu. Un
răspuns stigmatiza, desigur, ignoranța, iar
elălălt, tăcerea. "Ce-ar fi faima cuiva
fără reclamă? Ce zic - cum ar putea su-
pravietui faima cuiva fără reclamă și
cum ar putea supraviețui cineva fără
faimă? Întreb: ce s-ar fi ales de
un scriitor ca Alessandro dacă nu i
s-ar fi creat faimă cu ajutorul recla-
mei? Oamenii sînt ca marfa: indi-
ferent de calitatea lor nu se bucură
de trecere în ochii lumii dacă nu li se
face reclamă cum trebuie și, dimpotrivă,
dacă li se face, sînt cîntăriți și cum-
părați cu aur. Da - viața tuturoa,

pretutindeni și în toate timpurile,
a fost la bunul plac al rețamei."
Aici domnul Otobescu se opri pentru
a ne da o clipă de reculegere și me-
ditație. ~~Uitându-se~~ Iută o călinară de la
stînga la dreapta, apoi iar la
stînga, și continuă:
"Dară însă oamenii se pot compara
cu marfa, ^{și} marfa se poate compara cu
oamenii. Să judecăm lucrurile pe via. În-
treb: care este marfa cea mai de preț
dar cea mai fără preț? Putem să
spun marfa cea mai prețioasă pentru
oamenii, dar cea mai ieftină în
același timp?
"Pînă", spuse domnul Otobescu.
"Aerul", am dat eu să spun,
dar domnul Otobescu mi-a explicat
pe loc că aerul nu e o marfă.
"Apa", spuse domnul Diaconescu.

95

"Apa," repetă domnul Otobescu. "Bineînțeles
nu în orice fund de provincie unde ea nu
este o marfă. Să se gândească însă la apa
din București unde ea devine marfă.
Poate omul trăi fără apă? Cred că nu
trebuie să mai aștept răspunsul dumneavoastră
Sigur că nu poate. După cum mihi spunea
un doctor în ~~stă~~ geologie, omul se
trage din apă, adică pe vremuri a fost
pește - iar astăzi corpul lui e alcătuit
din nu știu câte procente de apă".

"Șaptezeci", intervine S. Diaconescu.

"Ihesei - șaptezeci procente. Și totuși,
trebuie să admitem că uzinele comu-
nale nu pretind^{de la} taxe ridicate pentru
metrii cubi de apă consumați lunar de
bucureșteni. Cunoaște obiectele. Veți spune:
aceasta se explică prin aceea că apa
se găsește din abundență în râurile din
jurul capitalei - vă gândiți la

literabmente

marea lege economică a cererii și a
ofertei. E just - abundenta mărfii
face ca pretul ei să scadă. Și totuși!
Asta nu e tot. Apa ~~sa~~ e ieftină
nu numai pentru că se găsește din
beloagă, ci și pentru că nu i se face
reclama. Dacă ~~asta~~ i s-ar face reclamă
și oamenii ar ~~începe~~ începe să
cumpere sau să închirieze fântânile,
râurile, lacurile, ~~și~~ bătăile, și ~~zădă~~
~~stă~~ ~~lăpădă~~ s-ar scrie, pînă la
romă și uzinele comunale și statul
ar lua în antrepriză marea și
ploile. Nu credeți?"

"Ba, credem," răspunse dl Diaconescu
pentru toți. "Într-o lume de minuni,
~~totul este posibil~~ orice este posibil."

"Foarte bine," continuă patronul
nostru. "Să nu uităm însă că se și
face încercări în sensul comercializării

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2018

96

apei cu simptomul reelamei. Siifonul sau siropul pe care-l beti cînd nu mai puteti de căldură, se deosebeste virtualmente de apa chioară?"

"Are acid carbonic," spuse Homunculus.

"E colorat," adăugai eu.

"Virtualmente - spim?" insistă domnul Otobescu.

"Nu," am răspuns tustrei.

"Tată mi, așa dar, în miezul problemei," urmă domnul Otobescu. "hest gustorii ar da faliment dacă ar vinde apă sub ~~titlu~~ denumirea de apă - cetătenii noștri nu sînt încă educați suficient pentru a le spune lucrurilor pe nume. Acidul carbonic le pîșcă în să limba, și iar ~~poporul~~ ^{poporana} - căci ~~banuie~~ ^{banuie} chestimea - îi derutează, făcîndu-i să creadă că beau aine stie se nectar.

Cît despre pretul de cost, și pretul

+ 97

privi cu luare aminte ca să vadă
efectul celor rostite și urmă :

"Domnilor, ~~ati~~ putea trage concluzia
că între reclama și moralitate - și când
spun moralitate mă gândesc la cinstea
profesională a comerciantului român -
există o dușmănie ireconciliabilă. Ei bine,
tot ce-am spus până acum nu face ^{de fapt} decât
să demonstreze contrariul : reclama și
moralitatea ~~se~~ sunt ~~ne~~ conciliabile,
mai mult, ele sunt necesarmente
indispensabile. Târgovetii ~~multe~~ sunt,
în fond, o minoritate - și nu trebuie să
judecăm comertul românesc după un puun
de lichele ! Ei sunt excepția care con-
firmă regula - iar ~~soci~~ forma noastră
are cinstea de a confirma regula și
nu excepția !

~~Chiar~~ Acum unsprezece ani, când ~~am~~
mă-am vindeat pensulimul costum de

haine ca să ^{fortamente} atingem suma necesară
pentru a plăti impozitele pentru o
firmă înregistrată cu un capital
modest -"

"Șase mii cincute douăzeci de lei",
explică domnul Diaconescu.

"... ~~precum~~ precum și pentru a publica
primele reclame ale produselor noastre..."

"Ace de siguranță, lame, ~~brazee~~,
~~lame~~ nasturi și atică," explică din
nou domnul Diaconescu.

"... primele reclame în două ziare
de provincie și într-o revistă li-
terară bătută din București, ei
bine, la temelia casei de comerț
pe care n-am ~~reusit~~ reușit s-o con-
struim atunci din lipsă de fonduri
iar astăzi am înlocuit-o cu
acest apartament ~~tot~~ cu chirie
fiindcă e mai avantajos, am pus

98

moralitatea și reclama. Cum a fost cu
putință așa ceva? Răspunsul e simplu.
Țigovetul înșală buna credință a ne-
tericiților, - el numește apa chioră,
sifon, bumbacul lina, cartofii porcești
săpunari, terasa struguri de
Hamburg, țopseana ordinară sulinon,
hârtia de toaletă șervetele de masă.
Comerciantul cinstit nu splendează nicio-
dată în felul acesta. ~~Atunci~~ Atunci când
clientul îi cere ată de mătase, el îi
vinde ată de mătase, atunci când îi
cere dinie, îi dă dinie și nu
manchin. Un prieten al meu, doctor în
litere, ^{mi}spunea într-o zi că noi, astia,
comercianții cinstiti, suntem, de fapt,
niste filologi, adevărați păstrători ai
limbii române, pentru că nu denaturăm
înțelesurile cuvintelor prin falsificarea
marfurilor!

Așa și este. Igluma doctorului în
litere oglindește o realitate vie.
Această realitate doare să v-o însu-
șiți și voi, în noua voastră calitate
de agenți comerciali ai firmei "Sire-
na": păstrați cu sfintenie înțeleșurile
mintelor românești literalmente, fă-
când reclamă produselor noastre,
cinstei noastre, onoarei noastre.
Produsele noastre sînt bune, dar
măcă nu îndăjnim de bine cunoscută;
iar atunci cînd nu sînt bune, pe
rît ar putea să fie, puteți ~~să~~ fi
convinși că firma ~~să~~ depune
toate eforturile ca să le facă mai
bune decît sînt. Produsele asemănătoare
ale altor firme nu sînt întotdeauna
na superioare produselor noastre,
Dacă cum nici produsele noastre
nu ~~sînt~~ le sînt întotdeauna in-

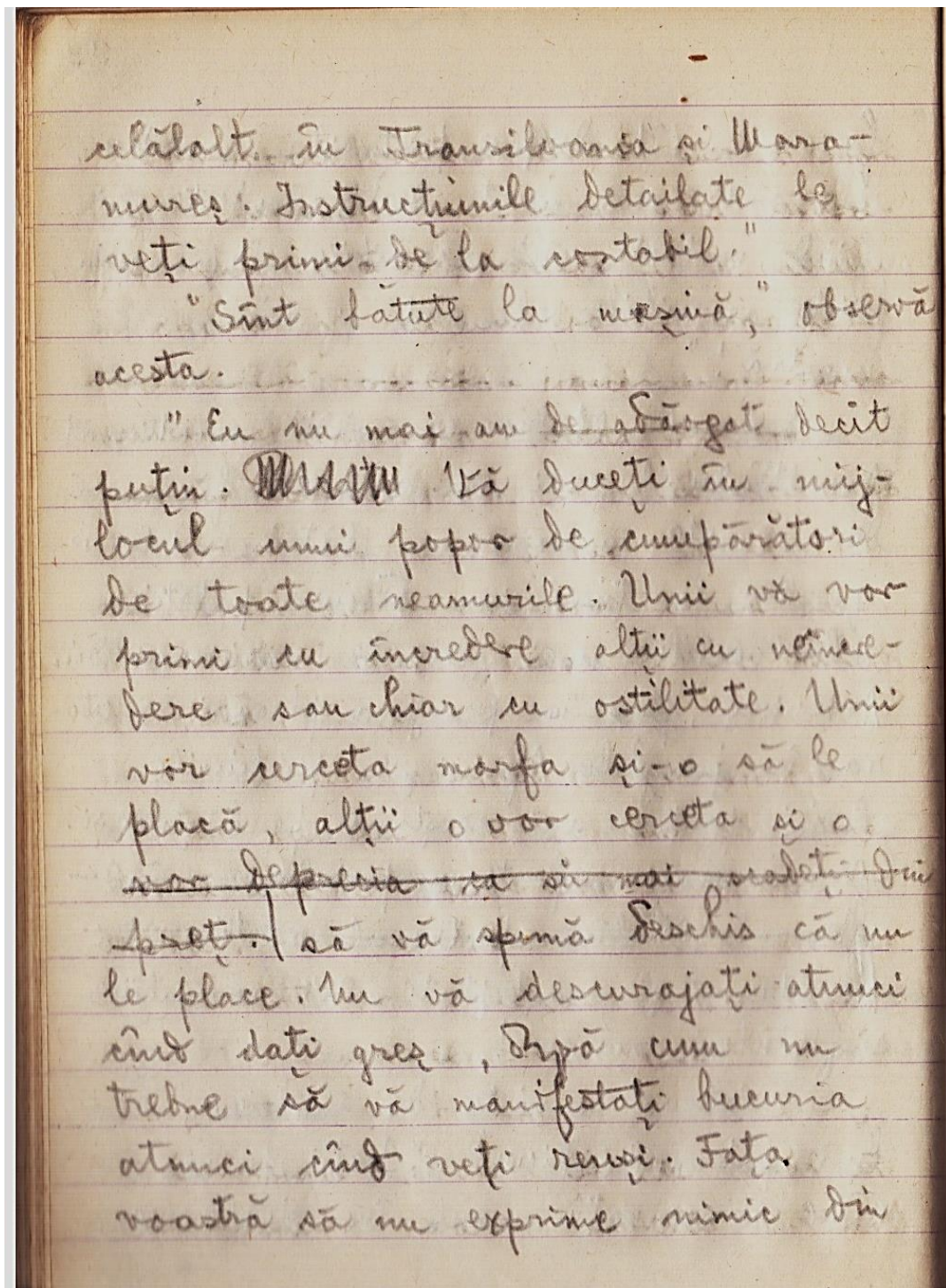
99

ferioare. Cât despre preturile noastre, ele sînt mai mult deît modeste și fiind modeste sînt accesibile, După cum, fiind accesibile ele sînt și țaria noastră!"

Domnul Otobescu era, vădit, emotionat. Ascultîndu-l, mi-am obișnuit fără voe de o carte în care un bătrîn misionar quaker le ținea un discurs patetic absolvenților unei școli de misionari din America, ~~pe~~ în preajma plecării acestora în junglele Africii și în pusturile Asiei pentru a-i creștina pe bășinasi. ~~Pe~~ ~~mi-a~~ ~~fo~~ ~~st~~ ~~surprinderea~~ ~~cînd~~ ~~Domnul Otobescu~~ ~~patronul nostru~~ ~~își~~ Străpîni și neașteptate sînt asociațiile sufletului omeneș!

"Cîteva cuvinte de încheiere," ^{își} re-luă patronul firul. "Veti pleca mîine dimineață, unul în Moldova,

100

ceea ce ~~sute~~ se petrece înăuntrul
vostru. Fiți civilizați, curtenitori și
înșușitați la vorbă; ~~nu~~ nu puneți
întrebări, ca să nu dați impresia că
~~aveți neapărată nevoie de răspunsuri.~~
~~Terminată scurta vorbă și aflată secrete~~
~~eminamente~~ scurta vorbă e de argint
dar tăcerea e de aur. Lăudați mărfurile
cu măsură, ca și cum nu țineti
neapărat să vă faceți un client nou
pentru că, de fapt, aveți destui —
numai de asta nu vă puteți plînge;
dar vorbiți cu căldură, atunci când
veșteți că un client începe să arate
interes pentru mărfuri. ~~Ținându-i~~
pe oameni din ochi și potriviti-vă
felul de a vorbi cu ei după ce
știți cui vine aveți de-aface. Cu
tăranul, pe limba lui, cu țigărușul,
cu jargonul lui; cu comerciantul
cult, într-un limbaj eminamente

mult. Arătați-le tuturor că faceți
~~bagaj~~ în sfârșit și cu asta închei-
~~fiți~~ ferți-vă de orice fel de aventuri,
inclusiv de aventurile amorose -
pentru că chestia unui comerciant
se judecă după întreaga lui
comportare. Am spus aceste lucruri
părintește, cu atât mai mult cu
cât sînt viitorul gineru soacra al
viitorului meu ginere - care e și el
de fată."

Domnul Otobiciu își învîrte
spusa cu un gest demonstrativ, se
sculă anevor din fotoliu și ^{ne} bătut
mîna.

"Petriță," adăugă el în timp
ce ne conducea spre ușă, "o
să treci și pe la ~~buze~~, un
sat Kingă gibană. Ți-am aranjat
programul așa fel înîte să fii

101

~~Într-o~~ acolo. ~~cu d. Florica~~ cum bo-
să vină de la Dej d. Florica, candi-
datul partidului nostru - îi transmite o
scrisoare confidențială din partea mea
și-i dai o mână de ajutor dacă o
să-ți ceră. "Ne-am înțeles?"

"Las' pe mine, tată soare, ră-
puise Homunculus, strângându-i încălțată
mîna cu atîtă avînt încît am avut
impresia că-i întinde el, patronului, o
mîna de ajutor."

Apoi, am plecat.

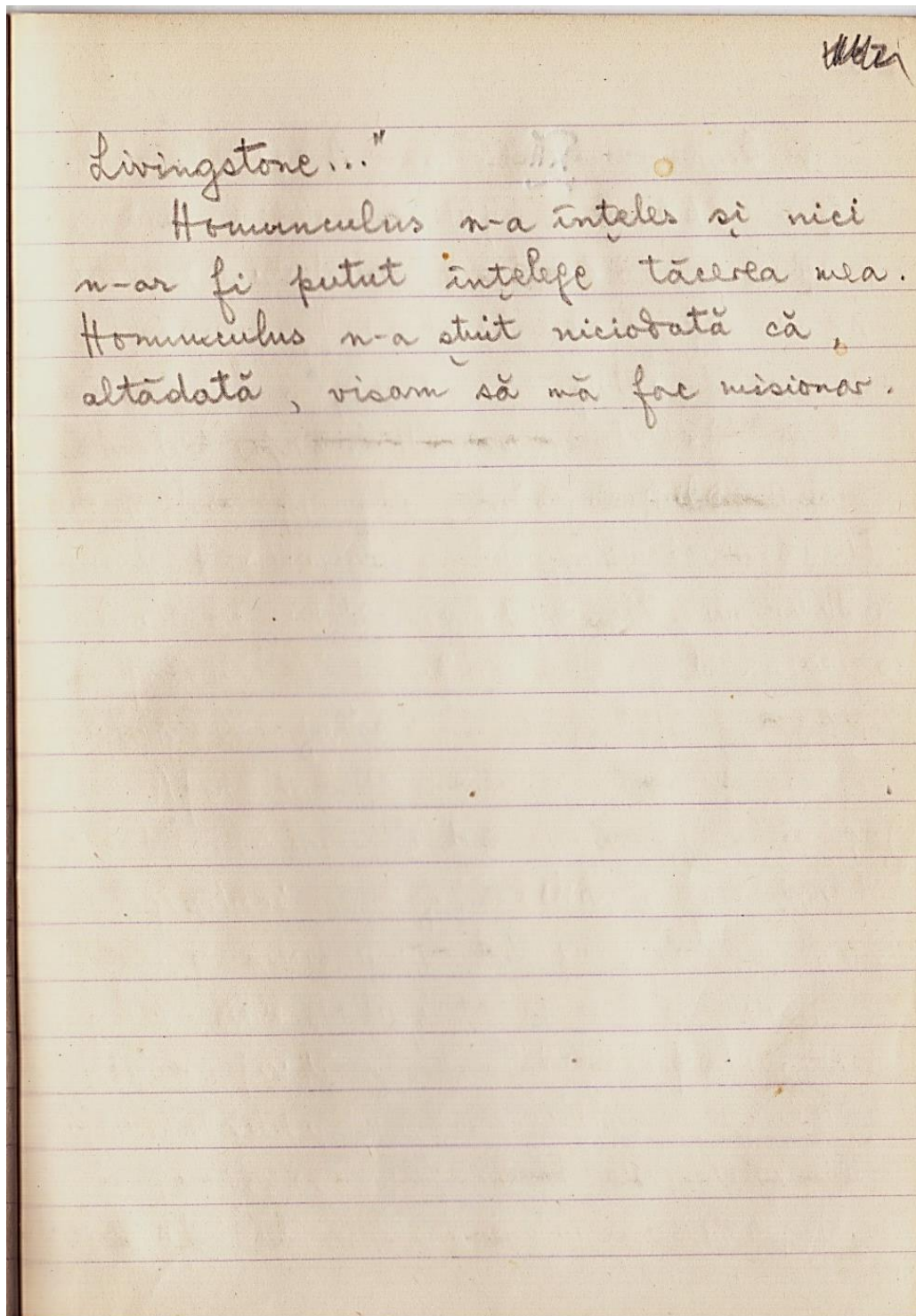
Pe drumul către casă, mi vîlmășaf
de gînduri se-ngrămădise în mintea
mea. Domnișoara Miclea, firește, nu
lipsea; ~~dar~~ totuși, mai cu osebire,
ultimă parte a învințirii patronului
meu stăruia cu un ritm care adusea
din ce în ce mai mult cu acela din
învințirea misionarului quaker, citită

vindea, și ~~blând~~ creștătă cu
leare aminte și aproape învătăta
pe din afară: ~~deși~~
"Vă duceti, frații mei, în
inima Africii și a Asiei, în mijlocul
sălbaticilor... ~~și să vă lăsați~~
~~și să vă lăsați~~ Se poate ca trupurile voastre
să fie arse pe rug. Veti fi huliti și
bătjocoriti; și cu putință ca trupe-
rile voastre să fie arse. Iți ~~și~~ tări
• ~~nu~~ de inger — nu lăsați turburarea
să cuprindă spiritul vostru. Prive-
ghiați și vă rugați, pentru că nu
știți când voi trebui să vă dați
jertfă trupurile ~~voastre~~... Mai presus
de toate, să aveți dragoste în
voi... Dragostea este singura limbă în
care vă veti putea înțelege, ~~de~~
~~chizind~~ ~~pastile~~ inimelor oamnelor.
cu oamenii — așa cum a făcut

Livingstone..."

Homunculus n-a înțeles și nici
n-ar fi putut înțelege tăcerea mea.
Homunculus n-a știut niciodată că
altădată, visam să mă fac misionar.

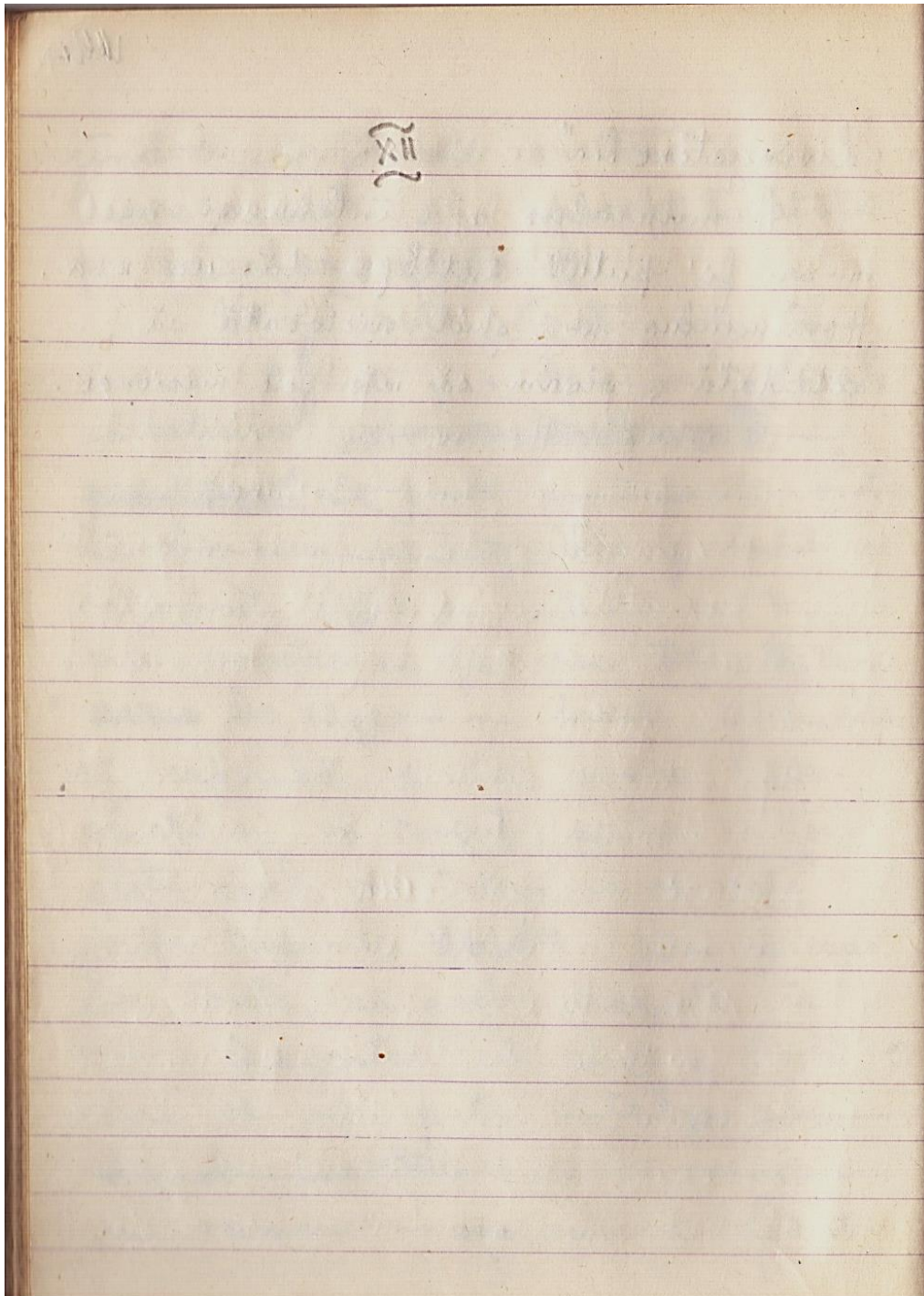

Leon Levițchi – Archive. 5

Călătoriile lui Lapsus

1954

62

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2018

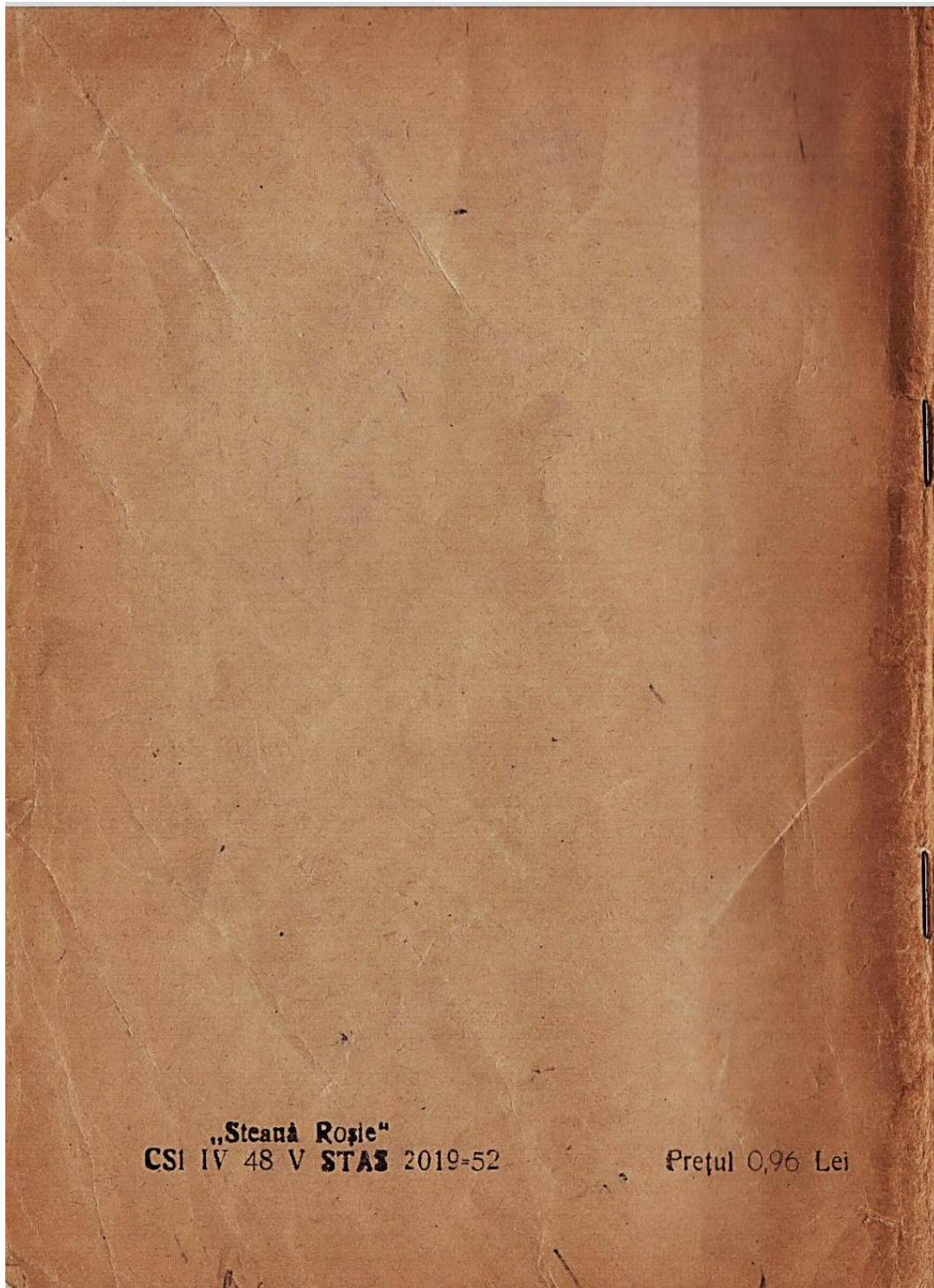

Leon Levițchi – Archive. 5

Călătoriile lui Lapsus

1954

63

„Steaua Roșie”
CSI IV 48 V STAS 2019=52

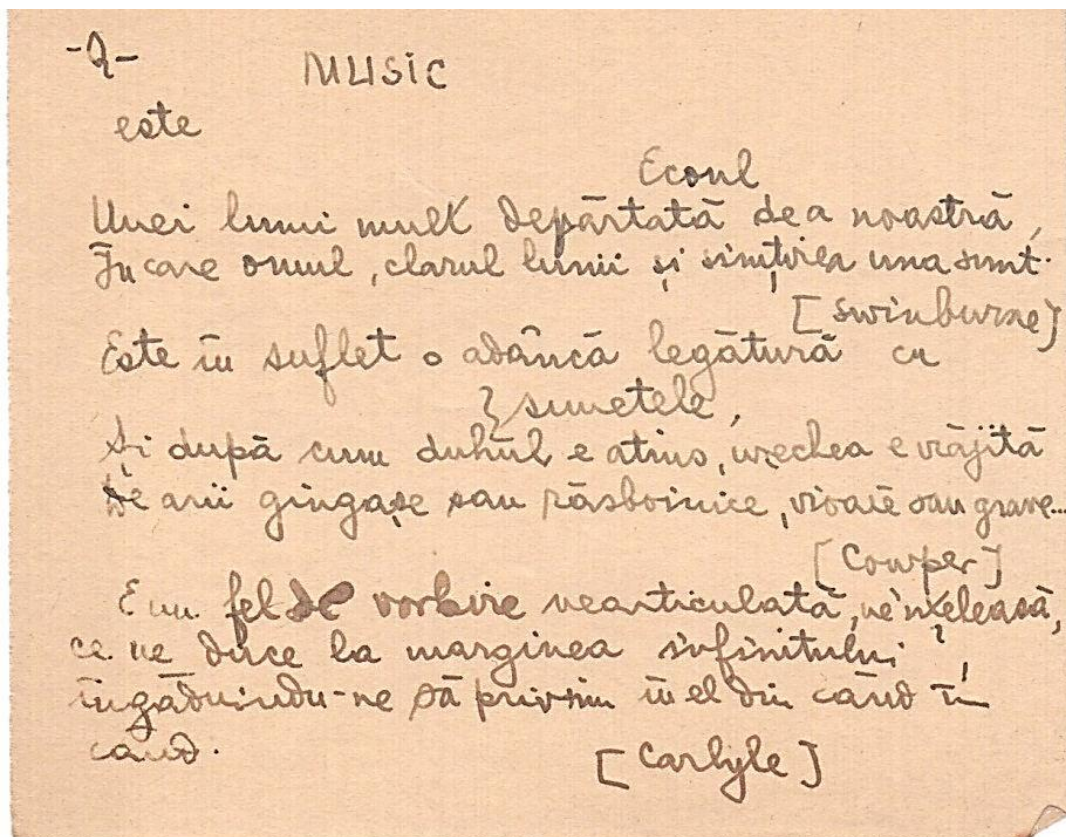
Prețul 0,96 Lei

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2018

În acest caiet se mai aflau două foi:

"Aho, aho, copii și frați,
Acum cînd cartea o gătați,
Cum de-arătați
Așa uscați?
Căci doar a fost despre vinaț?"
"E foarte simplu: Fiindcă n-ați
Voit și probe să ne dați".
"Păi da, că dacă vă-mbătați,
Broșura n-o mai traduceați".
"Păi nu, eram mai inspirați.
Sînteți ca ăi dintre bărbați
Care pe fete le-ațîțați,
Le hîrjoniți, le-ntăritați
Și-apoi - cu buza le lăsați
Necum umflată ci - iertați -
Smochină seacă!"
"Mai urați,
Căci m-ajutați
Ca niște frați".
"In calitate de con-frați
Spre cele bachice, aflați
(Sîntem la fel de vinovați)
Că mult prea mult preludiați
In cartea scrisă cu mult sat
(Și talmăcita cu ne-sat)

Leon Levițchi – Archive. 5

Călătoriile lui Lapsus

1954

66

Contemporary Literature Press

Bucharest University

The Online Literature Publishing House
of the University of Bucharest

A Manual for the Advanced Study of *Finnegans Wake* in One Hundred and Thirty Volumes

Totalling 31,802 pages

by C. George Sandulescu and Lidia Vianu

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

You can download our books for free,
including the full text of *Finnegans Wake*
line-numbered, at

<http://editura.mttlc.ro/>,

<http://sandulescu.perso.monaco.mc/>

Holograph list
of the
40 languages
used by James
Joyce
in writing
*Finnegans
Wake*

Director
Lidia Vianu

Executive Advisor
C. George Sandulescu

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2018